

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο πενταμελές τμήμα)

της 10ης Ιανουαρίου 2019*

«Υπαλληλική υπόθεση – Έκτακτοι υπάλληλοι – Άρθρο 2, στοιχείο γ', του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού – Σύμβαση αορίστου χρόνου – Απόλυση – Διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης – Δικαίωμα ακροάσεως – Βάρος αποδείξεως»

Στην υπόθεση T-160/17,

RY, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενος αρχικώς από τους J.-N. Louis και N. de Montigny, στη συνέχεια δε από τον J.-N. Louis, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον G. Berscheid και την L. Radu Bouyon,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα κατά το άρθρο 270 ΣΛΕΕ με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2016, με την οποία καταγγέλλθηκε η αορίστου χρόνου σύμβαση του προσφεύγοντος,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 12ης Σεπτεμβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο RY, προσφεύγων, εισήλθε στην υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής την 1η Νοεμβρίου 2014, ως έκτακτος υπάλληλος κατά το άρθρο 2, στοιχείο γ', του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ), στο πλαίσιο συμβάσεως αορίστου χρόνου.
- 2 Σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 3 της συμβάσεως προσλήψεως που υπογράφηκε από τον γενικό διευθυντή της Γενικής Διεύθυνσης Ανθρώπινων Πόρων και Ασφάλειας της Επιτροπής στις 11 Δεκεμβρίου 2014, ο προσφεύγων άσκησε, από 1ης Νοεμβρίου 2014, τα καθήκοντα του αναπληρωτή προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου ενός μέλους της Επιτροπής, καταταγείς στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 2.
- 3 Κατ' εφαρμογήν συμβάσεως για την τροποποίηση της συμβάσεως προσλήψεως, η οποία υπογράφηκε στις 2 Οκτωβρίου 2015 και παρήγε αποτελέσματα από την 1η Οκτωβρίου του ίδιου έτους, τροποποιήθηκαν τα καθήκοντα του προσφεύγοντος, ο οποίος στο εξής κατείχε θέση εμπεριoxνώνονα στο ιδιαίτερο γραφείο μέλους της Επιτροπής, καταταγείς στον βαθμό AD 13, κλιμάκιο 2.
- 4 Με απόφαση του γενικού διευθυντή της Γενικής Διεύθυνσης Ανθρώπινων Πόρων και Ασφάλειας της 27ης Απριλίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή έθεσε τέλος στη σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου του προσφεύγοντος δυνάμει του άρθρου 47, στοιχείο γ', σημείο i, του ΚΛΠ από την 1η Αυγούστου 2016. Η απόφαση αυτή προέβλεπε την εφαρμογή τρίμηνης προθεσμίας πριν από την καταγγελία ισχύουσας για το χρονικό διάστημα από την 1η Μαΐου 2016 έως τις 31 Ιουλίου 2016, κατά τη διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων έπρεπε να τεθεί στη διάθεση μιας Γενικής Διευθύνσεως. Λαμβανομένης υπόψη της αναρρωτικής άδειας του προσφεύγοντος που χορηγήθηκε κατά τη διάρκεια της προθεσμίας πριν από την καταγγελία, η προθεσμία αυτή έληξε στην πραγματικότητα στις 30 Οκτωβρίου 2016.
- 5 Στις 27 Ιουλίου 2016, ο προσφεύγων υπέβαλε στην αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων αρχή (στο εξής: ΑΣΣΑ) της Επιτροπής διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προς στήριξη της διοικητικής του ενστάσεως, ο προσφεύγων προέβαλε, αφενός, παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και, αφετέρου, παράβαση του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ.
- 6 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε, με τη διοικητική του ένσταση, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική λόγω παντελούς ελλείψεως αιτιολογίας και λόγω προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως. Υπό τον τίτλο Β, επιγραφόμενο «Επί της ουσίας», της διοικητικής ενστάσεως, ο προσφεύγων, στο σημείο 1, εξέθεσε, μεταξύ άλλων, ότι δεν ενημερώθηκε για τους λόγους για τους οποίους τέθηκε τέλος στη σύμβασή του, οπότε δεν ήταν σε θέση να προβάλει ενώπιον της ΑΣΣΑ τα στοιχεία που καθιστούν ελαττωματική την προσβαλλόμενη απόφαση. Στο σημείο 2 του ίδιου τίτλου, προσέθεσε ότι ούτε το συγκεκριμένο μέλος της Επιτροπής ούτε άλλο πρόσωπο τον είχε πληροφορήσει για διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης.
- 7 Με απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2016 (στο εξής: απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση), ο αρμόδιος για τον προϋπολογισμό και τους ανθρώπινους πόρους αντιπρόεδρος της Επιτροπής, ενεργώντας ως ΑΣΣΑ, απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος.
- 8 Στην απόφαση αυτή, η ΑΣΣΑ εκτίμησε ότι η υποχρέωση ακροάσεως του ενδιαφερομένου πριν από την απόλυση δεν είναι επιβεβλημένη όταν, όπως στην παρούσα υπόθεση, προκειμένου περί εκτάκτου υπαλλήλου που είχε προσληφθεί βάσει του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, η απόφαση που θέτει τέλος στη σύμβαση ελήφθη λόγω διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης. Η ΑΣΣΑ εκτίμησε, εν πάση

περιπτώσει, ότι το επιχείρημα με το οποίο προβαλλόταν προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας πρέπει να απορριφθεί, εφόσον στον προσφεύγοντα παρασχέθηκε η δυνατότητα να προβάλλει την άποψή του σχετικά με την αποχώρησή του από το ιδιαίτερο γραφείο μέλους της Επιτροπής, ειδικά, κατά τη διάρκεια συναντήσεων που οργανώθηκαν τον Σεπτέμβριο και τον Δεκέμβριο του 2015.

- 9 Επιπλέον, η ΑΣΣΑ θεώρησε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι δεόντως αιτιολογημένη. Συναφώς, η ΑΣΣΑ τόνισε ειδικότερα ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε κατ' επανάληψη ότι η απόδοσή του δεν ήταν ικανοποιητική και ότι η δυνατότητα να τεθεί τέλος στη σύμβασή του είχε αναφερθεί τουλάχιστον δύο φορές κατά τη διάρκεια συζητήσεων με τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου του μέλους της Επιτροπής, αφενός, και με το μέλος της Επιτροπής, αφετέρου. Η ΑΣΣΑ προσέθεσε ότι η απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση παρέσχε στον προσφεύγον πρόσθετα στοιχεία αιτιολογίας.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

- 10 Με εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Μαρτίου 2017, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 11 Κατόπιν προτάσεως του ενάτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του δικού του Κανονισμού Διαδικασίας, να αναθέσει την υπόθεση σε πενταμελές τμήμα του.
- 12 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στο προφορικό στάδιο της διαδικασίας και, στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, να καλέσει τους διαδίκους να επικεντρώσουν τις αγορεύσεις τους στη λυσιτέλεια του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη, και, υποτιθεμένου ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι λυσιτελής, στον τρόπο υλοποίησης του δικαιώματος ακροάσεως, ειδικότερα όσον αφορά τους αντίστοιχους ρόλους του συγκεκριμένου μέλους της Επιτροπής και της ΑΣΣΕ.
- 13 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2018.
- 14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 16 Ο προσφεύγων διατυπώνει δύο λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλει προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλει μη τήρηση, εκ μέρους της Διοικήσεως, της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη.

- 17 Πρέπει να εξετασθεί, ευθύς εξαρχής, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.
- 18 Προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει, ειδικά, ότι ουδείς τον πληροφόρησε για μια δήθεν διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως και ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε απόδειξη προς στήριξη των ισχυρισμών της σχετικά με τις συζητήσεις που φέρεται ότι έγιναν με το μέλος της Επιτροπής και τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου του, ειδικά κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου και του Δεκεμβρίου του 2015.
- 19 Η Επιτροπή αμφισβητεί τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος. Εκθέτει, ειδικά, ότι η λήψη αποφάσεως θέτουσας τέλος, λόγω διάρρηξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης, σε σύμβαση συναφθείσα βάσει του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ δεν προϋποθέτει ακρόαση του ενδιαφερομένου και ότι, ούτως ή άλλως, το μέλος της Επιτροπής και ο προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου του άκουσαν κατ' επανάληψη τον προσφεύγοντα πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Επί της λυσιτέλειας του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη

- 20 Κατά το άρθρο 41 του Χάρτη, το οποίο επιγράφεται «Δικαίωμα χρηστής διοίκησης»:
- «1. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης.
2. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει ιδίως:
- α) το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση πριν να ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του [...]».
- 21 Διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα της, η διάταξη αυτή είναι γενικής εφαρμογής (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 84).
- 22 Επίσης, το Δικαστήριο, κατά πάγια νομολογία, τονίζει τη σημασία του δικαιώματος ακροάσεως και την ευρύτατη εμβέλειά του στην έννομη τάξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κρίνοντας ότι το δικαίωμα αυτό πρέπει να εφαρμόζεται σε κάθε διαδικασία δυνάμενη να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξεως (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 85 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 23 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως επιβάλλεται ακόμη και όταν η εφαρμοστέα ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς την τήρηση μιας τέτοιας διατυπώσεως (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 86 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 24 Το δικαίωμα ακροάσεως διασφαλίζει σε κάθε πρόσωπο τη δυνατότητα να γνωστοποιεί λυσιτελώς και αποτελεσματικώς την άποψή του, κατά τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας και πριν από τη λήψη οποιασδήποτε αποφάσεως δυνάμενης να επηρεάσει δυσμενώς τα συμφέροντά του (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 87 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 25 Για να εξασφαλίσει την αποτελεσματική προστασία του ενδιαφερομένου, ο κανόνας αυτός αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην παροχή προς τον ενδιαφερόμενο της δυνατότητας να διορθώσει ένα λάθος ή να προβάλει στοιχεία σχετικά με την προσωπική του κατάσταση που συνηγορούν υπέρ του να ληφθεί ή να μη ληφθεί απόφαση ή να έχει αυτή το τάδε ή το δείνα περιεχόμενο (απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, σκέψη 37).

- 26 Το δικαίωμα ακροάσεως συνεπάγεται επίσης ότι η Διοίκηση δίνει όλη την απαιτούμενη προσοχή στις σχετικές παρατηρήσεις του ενδιαφερομένου, εξετάζοντας, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 88 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 27 Το εν λόγω δικαίωμα ακροάσεως πρέπει επίσης να παρέχει στη Διοίκηση τη δυνατότητα να εξετάσει τον φάκελο κατά τέτοιον τρόπον ώστε να λάβει απόφαση εν πλήρει γνώσει της καταστάσεως και να αιτιολογήσει προσηκόντως την απόφαση αυτή, ούτως ώστε ο ενδιαφερόμενος να μπορέσει, αν χρειαστεί, να ασκήσει αποτελεσματικά το δικαίωμά του προσφυγής στη δικαιοσύνη (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, σκέψη 59).
- 28 Τέλος, η ύπαρξη προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα, ιδίως, τους νομικούς κανόνες που διέπουν το σχετικό ζήτημα (βλ. απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2017, M., C-560/14, EU:C:2017:101, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 29 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία καταγγέλλει τη σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου του προσφεύγοντος, συνιστά ατομικό μέτρο που ελήφθη εις βάρος του και έχει δυσμενή επίδραση σε αυτόν, κατά την έννοια του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη.
- 30 Η Επιτροπή τονίζει πάντως τον ιδιάζοντα ρόλο των προσώπων που ασκούν τα καθήκοντά τους στα ιδιαίτερα γραφεία των μελών της Επιτροπής. Προβάλλει ότι, επειδή τα πρόσωπα αυτά πρέπει να έχουν την εμπιστοσύνη του μέλους της Επιτροπής με το οποίο συνδέονται, η λήψη αποφάσεως θέτουσας τέλος, λόγω διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης, σε σύμβαση συναφθείσα βάσει του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ δεν προϋποθέτει ακρόαση του ενδιαφερομένου.
- 31 Εν προκειμένω, είναι αληθές ότι ένα μέλος της Επιτροπής διαθέτει ιδιαίτερο γραφείο στελεχωμένο από συνεργάτες που είναι προσωπικοί του σύμβουλοι. Η πρόσληψη των συνεργατών αυτών γίνεται *intuitu personae*, δηλαδή στο πλαίσιο ευρείας διακριτικής ευχέρειας, οι δε ενδιαφερόμενοι επιλέγονται τόσο για τα επαγγελματικά και ηθικά προσόντα τους όσο και για την ικανότητά τους να προσαρμοστούν στις ιδιαίτερες μεθόδους εργασίας του συγκεκριμένου μέλους της Επιτροπής και στις μεθόδους εργασίας ολόκληρου του ιδιαίτερου γραφείου του (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2006, Επιτροπή κατά Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, σκέψη 130).
- 32 Η ευρεία διακριτική ευχέρεια την οποία διαθέτει το μέλος της Επιτροπής για να επιλέξει τους συνεργάτες του δικαιολογείται, ιδίως, από την ιδιάζουσα φύση των καθηκόντων που ασκούνται εντός του ιδιαίτερου γραφείου ενός μέλους της Επιτροπής και από την ανάγκη διατηρήσεως σχέσεων αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ του μέλους της Επιτροπής και των συνεργατών του (πρβλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Κοινοβούλιο κατά Reynolds, C-111/02 P, EU:C:2004:265, σκέψη 51).
- 33 Παρά ταύτα, η ιδιάζουσα φύση των καθηκόντων που ασκούνται εντός του ιδιαίτερου γραφείου ενός μέλους της Επιτροπής και η ανάγκη διατηρήσεως των σχέσεων αμοιβαίας εμπιστοσύνης δεν μπορούν να στερήσουν από τον συγκεκριμένο συνεργάτη το δικαίωμα ακροάσεως πριν από τη λήψη αποφάσεως με την οποία καταγγέλλεται η σύμβασή του λόγω διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης.
- 34 Πράγματι, πρώτον, έχει σημασία να υπομνησθεί ότι το δικαίωμα του ενδιαφερομένου να τύχει ακροάσεως πριν από τη λήψη οποιασδήποτε ατομικής αποφάσεως που έχει δυσμενή επίδραση σε αυτόν καθιερώνεται ρητώς στις διατάξεις του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη, ο οποίος, από την 1η Δεκεμβρίου 2009, ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, έχει την ίδια νομική ισχύ με τις Συνθήκες. Επομένως, στο μέτρο που η Επιτροπή επικαλείται τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά την οποία, όταν λαμβάνεται απόφαση απολύσεως λόγω απώλειας εμπιστοσύνης, ο ενδιαφερόμενος δεν έχει την εγγύηση του δικαιώματος ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας (αποφάσεις της 24ης Φεβρουαρίου 2010, P κατά Κοινοβουλίου, F-89/08, EU:F:2010:11, σκέψεις 31 έως 33, της 7ης Ιουλίου 2010, Tomas κατά Κοινοβουλίου, F-116/07, F-13/08 και F-31/08,

EU:F:2010:77, σκέψεις 100 και 101, και της 24ης Οκτωβρίου 2011, Ρ κατά Κοινοβουλίου, T-213/10 Ρ, EU:T:2011:617, σκέψη 43), πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως έκρινε αργότερα το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, στο εξής πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις του Χάρτη, οι οποίες έχουν την ίδια νομική ισχύ με τις Συνθήκες (αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2013, CH κατά Κοινοβουλίου, F-129/12, EU:F:2013:203, σκέψη 37, και της 22ας Μαΐου 2014, CU κατά ΕΟΚΕ, F-42/13, EU:F:2014:106, σκέψη 37).

- 35 Δεύτερον, πρέπει να προστεθεί ότι ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως επιβάλλεται ακόμη περισσότερο όταν πρόκειται για καταγγελία μιας αορίστου χρόνου συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου κατόπιν πρωτοβουλίας της Διοικήσεως, καθόσον ένα τέτοιο μέτρο, όσο δικαιολογημένο και αν μπορεί να είναι, συνιστά πράξη με σοβαρές συνέπειες για τον ενδιαφερόμενο, ο οποίος χάνει την εργασία του και του οποίου ο επαγγελματικός βίος θα μπορεί να επηρεάζεται αρνητικά επί πολλά έτη (πρβλ. απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2015, DD κατά FRA, F-106/13 και F-25/14, EU:F:2015:118, σκέψη 95).
- 36 Τρίτον, άπαξ σχεδιάζεται η απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, ο οποίος ασκεί τα καθήκοντά του στο ιδιαίτερο γραφείο μέλους της Επιτροπής, λόγω διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης, λόγος για τον οποίο το συγκεκριμένο μέλος της Επιτροπής διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια, χρηστή διοίκηση είναι να ενημερωθεί προηγουμένως ο ενδιαφερόμενος για το σχεδιαζόμενο μέτρο απολύσεως και να μπορέσει να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, προκειμένου, για παράδειγμα, να διορθώσει τυχόν σφάλμα, να άρει ενδεχόμενη παρεξήγηση ή να προβάλει στοιχεία σχετικά με την επαγγελματική ή προσωπική του κατάσταση.
- 37 Τέταρτον, ιδίως όταν η διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης ανάγεται σε αξιολογικές κρίσεις του συγκεκριμένου μέλους της Επιτροπής σχετικά με τον συνεργάτη του, το εν λόγω μέλος θα μπορούσε να εκτιμήσει, αφότου θα είχε παρασχεθεί στον συνεργάτη του η δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, ότι η σχέση εμπιστοσύνης δεν έχει διαρραγεί οριστικά.
- 38 Επιπλέον, μολοντί δεν εναπόκειται στην ΑΣΣΕ να υποκαταστήσει την εκτίμηση του συγκεκριμένου μέλους της Επιτροπής με τη δική της όσον αφορά το υποστατό της διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης, παρά ταύτα η ΑΣΣΕ οφείλει, κατ' αρχάς, να εξακριβώσει αν η έλλειψη ή η απώλεια της σχέσεως εμπιστοσύνης όντως αποτέλεσε αντικείμενο επικλήσεως, κατόπιν να βεβαιωθεί για την ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών (πρβλ. απόφαση της 22ας Μαΐου 2014, CU κατά ΕΟΚΕ, F-42/13, EU:F:2014:106, σκέψη 41) και, τέλος, να βεβαιωθεί ότι, λαμβανομένου υπόψη του προβαλλόμενου λόγου, η καταγγελία δεν συνιστά προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2013, CH κατά Κοινοβουλίου, F-129/12, EU:F:2013:203, σκέψη 41) ή ακόμη κατάχρηση εξουσίας. Στο πλαίσιο αυτό, η ΑΣΣΕ μπορεί ιδίως να εκτιμήσει, λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων του ενδιαφερομένου, ότι ιδιαίτερες περιστάσεις δικαιολογούν τον σχεδιασμό μέτρων άλλων από την απόλυση, παραδείγματος χάριν την ανάθεση στον ενδιαφερόμενο άλλων καθηκόντων εντός της Επιτροπής.
- 39 Πέμπτον, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η Επιτροπή αβασίμως επικαλείται την απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Κοινοβούλιο κατά Reynolds (C-111/02 Ρ, EU:C:2004:265), προς στήριξη της απόψεως ότι δεν ήταν επιβεβλημένη η υποχρέωση ακροάσεως του προσφεύγοντος πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Πράγματι, οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως διαφέρουν από αυτές της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη, η οποία αφορά πραγματικά περιστατικά προγενέστερα της θέσεως του Χάρτη σε ισχύ. Εξάλλου, η επίμαχη απόφαση στην υπόθεση εκείνη ήταν απόφαση που έθετε τέλος στην απόσπαση υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ο οποίος ασκούσε τα καθήκοντα γενικού γραμματέα πολιτικής ομάδας και μετακινούσε τον υπάλληλο αυτόν στην αρχική του γενική διεύθυνση, και όχι απόφαση απολύσεως εκτάκτου υπαλλήλου.

- 40 Επομένως, αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει η Επιτροπή, απόφαση καταγγελίας της αορίστου χρόνου συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου, ο οποίος είχε προσληφθεί με βάση το άρθρο 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, λόγω διαρρήξεως της σχέσεως εμπιστοσύνης δεν μπορεί να ληφθεί χωρίς προηγουμένως να έχει γίνει σεβαστό το δικαίωμα του υπαλλήλου αυτού να τύχει ακροάσεως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη.
- 41 Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων λυσιτελώς δύναται να προβάλει στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.
- 42 Σε αυτό το στάδιο, πρέπει να εκτιμηθεί αν προσβλήθηκε το δικαίωμα του προσφεύγοντος να τύχει ακροάσεως.

Επί της προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως

- 43 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν έτυχε ακροάσεως πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Εκθέτει ότι ουδείς τον πληροφόρησε για μια δήθεν διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης πριν από την καταγγελία της συμβάσεώς του. Δεν υπήρξε αποδέκτης κανενός εγγράφου που να αναφέρει ακαταλληλότητα για την εκτέλεση των καθηκόντων του ή προβλήματα σχετικά με την απόδοσή του και με τη συμπεριφορά του στην υπηρεσία. Προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε απόδειξη ως προς το ότι οι συζητήσεις, των οποίων γίνεται μνεία στα σημεία 28 έως 36 του υπομνήματος αντικρούσεως, έγιναν με το μέλος της Επιτροπής και με τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου του, ειδικά όσον αφορά τις συναντήσεις της 3ης Σεπτεμβρίου και 14ης Δεκεμβρίου 2015. Προσθέτει ότι αμφισβητεί τους σχετικούς ισχυρισμούς της Επιτροπής.
- 44 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων έτυχε επανειλημμένως ακροάσεως πριν ληφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Ο προσφεύγων, ο οποίος αρχικά είχε προσληφθεί ως αναπληρωτής προϊστάμενος του ιδιαίτερου γραφείου ενός μέλους της Επιτροπής, είχε δυσκολίες να προσαρμοστεί στο θεσμικό πλαίσιο και να ασκήσει τα καθήκοντά του όσον αφορά τον φάκελο της ασφάλειας, φάκελο προτεραιότητας στον τομέα αρμοδιοτήτων του χαρτοφυλακίου του μέλους της Επιτροπής, πράγμα που επανειλημμένως αποτέλεσε αντικείμενο συζητήσεων του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου και του μέλους της Επιτροπής με τον προσφεύγοντα. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2015 έλαβε χώρα συνάντηση μεταξύ του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου με τον προσφεύγοντα, κατά τη διάρκεια της οποίας εξετάστηκε η αποχώρηση του τελευταίου από το ιδιαίτερο γραφείο του μέλους της Επιτροπής. Την συνάντηση αυτή ακολούθησε συνομιλία με το μέλος της Επιτροπής για το ίδιο θέμα. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, τον Οκτώβριο του 2015, προτάθηκε στον προσφεύγοντα θέση εμπειρογνώμονα, προκειμένου να έχει τη δυνατότητα να εξακολουθήσει να υπηρετεί στο ιδιαίτερο γραφείο του μέλους της Επιτροπής. Στις 14 Δεκεμβρίου 2015, ο προσφεύγων κλήθηκε από τον προϊστάμενο του ιδιαίτερου γραφείου και το ζήτημα της αποχωρήσεώς του εξετάστηκε με πιο συγκεκριμένο τρόπο. Ο προσφεύγων είχε εκ νέου τη δυνατότητα να προβάλει την άποψή του και να την ξανασυζητήσει προσωπικά με το μέλος της Επιτροπής σε μεταγενέστερη συνάντηση. Παρά τις πρωτοβουλίες του ιδιαίτερου γραφείου του μέλους της Επιτροπής, ο προσφεύγων δεν βελτίωσε τις υπηρεσίες του, Ως εκ τούτου, το μέλος της Επιτροπής αποφάσισε να προβεί, τον Απρίλιο του 2016, στις ενέργειες για την καταγγελία της συμβάσεως του προσφεύγοντος για τον λόγο ότι είχε διαρραγεί η σχέση εμπιστοσύνης.
- 45 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν απόφαση δύναται να ληφθεί μόνον αν έχει γίνει σεβαστό το δικαίωμα ακροάσεως, στον ενδιαφερόμενο πρέπει να παρασχεθεί η δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή του για το σχεδιαζόμενο μέτρο, στο πλαίσιο γραπτής ή προφορικής επικοινωνίας κατόπιν πρωτοβουλίας της ΑΣΣΑ, της οποίας επικοινωνίας η ΑΣΣΑ φέρει το βάρος αποδείξεως (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Δεκεμβρίου 2007, Marcuccio κατά Επιτροπής, C-59/06 P, EU:C:2007:756, σκέψη 47, και της 3ης Ιουνίου 2015, BP κατά FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356, σκέψη 54). Επομένως, κακώς η Επιτροπή ισχυρίζεται, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι ο προσφεύγων φέρει το βάρος αποδείξεως όσον αφορά το ζήτημα αν έτυχε ακροάσεως πριν ληφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

- 46 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι στον προσφεύγοντα παρασχέθηκε η δυνατότητα να προβάλλει λυσιτελώς την άποψή του, στο πλαίσιο γραπτής ή προφορικής ανταλλαγής απόψεων, σχετικά με το σχεδιαζόμενο μέτρο.
- 47 Πράγματι, μολονότι η Επιτροπή διατείνεται ότι έγιναν συζητήσεις μεταξύ του μέλους της Επιτροπής και του προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου του, αφενός, και του προσφεύγοντος, αφετέρου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τέτοιου είδους συζητήσεις μπόρεσαν να παράσχουν στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή του σχετικά με το σχεδιαζόμενο μέτρο, κατά την έννοια της σκέψης 45 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δεν προσκόμισε την απόδειξη περί τούτου, ενώ ο προσφεύγων αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της. Ουδέν σημείωμα, ουδέν μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ουδεμία μαρτυρία, παραδείγματος χάριν, προσκομίσθηκε από την Επιτροπή. Η τελευταία άλλωστε δεν υποστηρίζει ότι, κατά τις συναντήσεις του Σεπτεμβρίου και του Δεκεμβρίου του 2015, η απώλεια εμπιστοσύνης και η εντεύθεν καταγγελία της συμβάσεως συζητήθηκαν με τον προσφεύγοντα.
- 48 Μολονότι αληθεύει, όπως προβάλλει η Επιτροπή, ότι η υπομνησθείσα στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως νομολογία δεν απαιτεί, προκειμένου να γίνει σεβαστό το δικαίωμα ακροάσεως, να υπήρξε ακρόαση και η εν λόγω ακρόαση να αποτέλεσε αντικείμενο εκθέσεως ή πρακτικών, παρά ταύτα στην Επιτροπή εναπόκειται, όταν ο έκτακτος υπάλληλος αμφισβητεί, όπως εν προκειμένω, το ότι έτυχε ακροάσεως, να προσκομίσει την απόδειξη ότι στον ενδιαφερόμενο παρασχέθηκε η δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του σχετικά με την πρόθεση της Επιτροπής να καταγγείλει τη σύμβασή του, προβάλλοντας διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης. Εξάλλου, η περίπτωση, που υπογραμμίζει η Επιτροπή, ότι τα ιδιαίτερα γραφεία των μελών της Επιτροπής είναι μονάδες μικρού μεγέθους δεν καθιστά, από μόνη της, δυνατό να θεωρηθεί αποδεδειγμένο ότι υπάλληλος που ασκούσε καθήκοντα σε ένα από αυτά τα ιδιαίτερα γραφεία έτυχε δεόντως ακροάσεως πριν ληφθεί απόφαση απολύσεώς του. Τέλος, μολονότι ο προσφεύγων δεν παραθέτει εξηγήσεις ή δικαιολογητικούς λόγους όσον αφορά τις συναντήσεις του Σεπτεμβρίου και του Δεκεμβρίου του 2015 τις οποίες προβάλλει η Επιτροπή, αρκεί η διαπίστωση ότι αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της Επιτροπής ότι αυτός, κατά τις συναντήσεις αυτές, έτυχε δεόντως ακροάσεως, χωρίς να είναι δυνατό να προσδοθεί σε απλούς ισχυρισμούς της Επιτροπής προέχουσα σημασία σε σχέση με τις διαψεύσεις του αντιδίκου (πρβλ. απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2007, Marcuccio κατά Επιτροπής, C-59/06 P, EU:C:2007:756, σκέψεις 69 και 70).
- 49 Εξάλλου, όσον αφορά το ζήτημα, στο οποίο αναφέρεται η Επιτροπή, αν ο προσφεύγων παραδεκτώς και βασίμως προσάπτει την έλλειψη εκθέσεως αξιολογήσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας, αρκεί η διαπίστωση ότι το ζήτημα αυτό δεν επηρεάζει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι έγινε σεβαστό το δικαίωμα του προσφεύγοντος να τύχει ακροάσεως.
- 50 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι προσβλήθηκε το δικαίωμα του προσφεύγοντος να τύχει ακροάσεως πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Επί των συνεπειών της προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως

- 51 Κατά πάγια νομολογία, προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως επιφέρει την ακύρωση της αποφάσεως που ελήφθη κατά το πέρας της επίμαχης διοικητικής διαδικασίας μόνον αν η διαδικασία αυτή θα είχε μπορέσει να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα αν έλειπε η εν λόγω πλημμέλεια (αποφάσεις της 10ης Σεπτεμβρίου 2013, G. και R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, σκέψη 38, και της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-584/16, EU:T:2017:282, σκέψη 157· βλ., επίσης, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, De Loecker κατά ΕΥΕΔ, F-28/14, EU:F:2015:101, σκέψη 127 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 52 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων προβάλλει ότι, αν είχε τύχει ακροάσεως πριν από τη λήψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως, θα είχε μπορέσει να πληροφορηθεί τις κατ' αυτού αιτιάσεις, να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του και να προσκομίσει τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που

αποδεικνύουν ότι οι προβαλλόμενοι από την Επιτροπή λόγοι είναι αβάσιμοι. Τονίζει ότι οι αιτιάσεις, στις οποίες αναφέρεται η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την προσβαλλόμενη απόφαση, είναι υποκειμενικά στοιχεία, τα οποία, ως εκ της φύσεώς τους, θα μπορούσαν να μεταβληθούν αν αυτός είχε τύχει ακροάσεως.

- 53 Συναφώς, από την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης μεταξύ του προσφεύγοντος και του συγκεκριμένου μέλους της Επιτροπής οφείλεται στις «δυσκολίες να προσαρμοστεί [ο προσφεύγων] στο θεσμικό πλαίσιο της Επιτροπής, καθώς και να ασκήσει τα καθήκοντά του όσον αφορά τον φάκελο προτεραιότητας που είναι η ασφάλεια». Επιπλέον, κατά την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, ο προσφεύγων «δεν ήταν σε θέση να συμβουλευθεί [το μέλος της Επιτροπής] όσον αφορά τους φακέλους του και ιδίως να αναπτύξει μια στρατηγική σχετικά με την ιδιότητα του πολίτη».
- 54 Τέτοιου είδους ισχυρισμοί, που είναι διατυπωμένοι με πολύ γενικούς όρους, προέρχονται από εκτιμήσεις ως προς τον τρόπο κατά τον οποίο υπηρετούσε ο προσφεύγων, στηριζόμενες τόσο σε αντικειμενικά στοιχεία όσο και σε αξιολογικές κρίσεις. Πάντως, προκειμένου ειδικά για τις τελευταίες, όπως ορθώς υπογραμμίζει ο προσφεύγων, αυτές μπορούν, ως εκ της φύσεώς τους, λόγω του υποκειμενικού χαρακτήρα τους, να μεταβληθούν στο πλαίσιο ανταλλαγής απόψεων με τον ενδιαφερόμενο (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Wahlström κατά Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, σκέψη 28). Επιπλέον, όποιος και αν είναι ο βαθμός υποκειμενικότητας των επίμαχων εκτιμήσεων, η Επιτροπή στέρησε τον προσφεύγοντα, μη παρέχοντάς του καμία δυνατότητα να προβάλει την άποψή του, από μια ευκαιρία να πείσει για το ότι ήταν δυνατή μια άλλη εκτίμηση του τρόπου κατά τον οποίο υπηρετούσε και, επομένως, να προσπαθήσει να αποκαταστήσει τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ του μέλους της Επιτροπής και του ιδίου. Πράγματι, ο προσφεύγων θα είχε μπορέσει να διατυπώσει, αν είχε τύχει ακροάσεως, παρατηρήσεις σχετικά με τον τρόπο κατά τον οποίο υπηρετούσε ή με την προσωπική ή επαγγελματική του κατάσταση, που θα μπορούσαν ενδεχομένως να εμφανίσουν υπό διαφορετική οπτική γωνία τις μομφές των οποίων ήταν ο αποδέκτης.
- 55 Τούτο δε πολύ περισσότερο καθόσον, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 32 και 36 της παρούσας αποφάσεως, το συγκεκριμένο μέλος της Επιτροπής διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την επιλογή των συνεργατών του που προσλαμβάνονται βάσει του άρθρου 2, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, πράγμα που του παρέχει σημαντική ελευθερία τόσο για να προτείνει την απόλυση των εν λόγω συνεργατών όσο και για να αναθεωρήσει μια τέτοια πρόταση.
- 56 Επομένως, το να γίνει δεκτό, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ότι η ΑΣΣΑ θα είχε κατ' ανάγκη λάβει πανομοιότυπη απόφαση αν στον προσφεύγοντα είχε παρασχεθεί η δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή του κατά τη διοικητική διαδικασία, θα ισοδυναμούσε με το να καταστεί κενό περιεχομένου το θεμελιώδες δικαίωμα ακροάσεως, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη, όταν το ίδιο το περιεχόμενο του δικαιώματος αυτού συνεπάγεται ότι ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να επηρεάσει την επίμαχη διαδικασία λήψεως αποφάσεως (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 2011, Marcuccio κατά Επιτροπής, T-236/02, EU:T:2011:465, σκέψη 115, και της 5ης Οκτωβρίου 2016, ECDC κατά CJ, T-395/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:598, σκέψη 80).
- 57 Προκειμένου, τέλος, για το επιχείρημα που η Επιτροπή αντιτάσσει με το υπόμνημά της απαντήσεως και με το οποίο προβάλλει ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να προσκομίσει παραδεκτώς, σε μεταγενέστερο στάδιο της ένδικης διαδικασίας, τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που μνημονεύονται στο δικόγραφο της προσφυγής, αν υποτεθεί ότι αυτά υφίστανται και έχουν το περιεχόμενο που τους αποδίδει ο προσφεύγων, επισημαίνεται, αφενός, ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε τα μηνύματα αυτά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, αφετέρου, ότι το ενδεχομένως απαράδεκτο των εν λόγω μηνυμάτων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν ασκεί επιρροή όσον

αφορά τη δυνατότητα που θα είχε ο προσφεύγων, αν είχε τύχει ακροάσεως, να προσκομίσει τα μηνύματα αυτά ή, εν πάση περιπτώσει, κάθε άλλο χρήσιμο στοιχείο κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας για να προσπαθήσει να αποτρέψει τη λήψη της σχεδιαζόμενης απόφασεως απολύσεως.

- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η διαδικασία απολύσεως θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα αν ο προσφεύγων είχε δεόντως τύχει ακροάσεως.
- 59 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη, πρέπει να γίνει δεκτός.
- 60 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 61 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2016, με την οποία καταγγέλλθηκε η αορίστου χρόνου σύμβαση του RY.**
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιανουαρίου 2019.

(υπογραφές)